

"Mijn tweede skiweek"

Na zes dagen in groot gezelschap en met een taak (het lesgeven) actief te zijn geweest, brak op vrijdagavond, na een gebruikelijk diner met als hoofdgerecht Wienerschnitzel met Pommes, (altijd een succesnummer voor Nederlandse gezelschappen) het moment aan waarop ik afscheid nam van deze groep. Zij gingen terug naar het nederige land en ik bleef nog een nacht in het Hotel om zaterdagochtend van Flachau naar Wagrain (twintig km verder) in hetzelfde skigebied in Oostenrijk te verkassen.

Daar zou ik op zaterdag kwartier maken voor een vijf koppig gezelschap, dat op diezelfde dag 's ochtends vroeg vanuit Nederland vertrok, om elkaar in de namiddag in hetzelfde dorpje te ontmoeten.

Dit is een groepje met tennisvrienden waarmee ik ook al meer dan tien jaar een aantal dagen sneeuw en bergen opzoek om met een totaal andere sport bezig te zijn. Met veel fantasie is er toch nog een enge overeenkomst te vinden, en wel in het maagdelijk wit, ofschoon de tenue zelfs in Wimbledon momenteel is vrijgegeven. Ook moeten de in dit opzicht conservatieve Engelsen kleur bekennen en bovenal erkennen

Deze week is het geen meestertje spelen voor mij, maar me zien staande te houden tussen deze ervaren skiërs. Dit niet alleen op de piste maar ook daarbuiten wordt er vooral verbaal gedold en ook ik, als rijpe senior, wordt daarin niet ontzien. Ondanks dat ik qua leeftijd van een drietal deelnemers de vader had kunnen zijn, speelt de leeftijd geen rol zolang je maar mee kunt komen in de meest brede zin van het woord. Het avondmaal, steeds nauwkeurig gezocht in de diverse gelegenheden, het kaartspel en uiteraard het skiën, bepalen in belangrijke mate het dagprogramma en daarin sta ik mijn mannetje nog wel.

We waren nu gehuisvest in een appartement voor zes personen, dat uit een zitkamer met keukeninrichting, drie slaapkamers en een douche- tevens toiletruimte bestond. Het ontbijt werd door onszelf bereid, dus ook wat inkopen doen en 's morgens als eerste een zak met een vijftiental "Semmeln" (broodjes) van de klink der toegangsdeur bevrijden. Er werden geen afspraken gemaakt wie het ontbijt moest verzorgen, maar het was gewoon geregeld. Hoewel Sjoerd, tevens mijn slapie, van het ras is dat 's avonds niet in en 's morgens niet uit het nest te branden is. Zijn schuldgevoelens brachten hem steeds tot de uitspraak: "Ik ruim wel af," wat hij dan ook één keer gedaan heeft. Als bankmedewerker in het dagelijks leven beheert hij de pot, waaruit de natjes en droogjes collectief worden betaald. Als een gedreven financier waakt hij over de pot en maant ons tijdig als er weer gelapt moet worden.

Op een andere kamer lagen de twee jongsten Jeroen en Mark, waarvan Jeroen 's nachts heel actief was in de houtzagerij, wat Mark na twee nachten deed besluiten met matras en dekens naar de woonkamer te verhuizen. Op zich prima, maar de eerste nacht leverde dat mij in de onbekendheid een struikelpartij en wat kabaal op, terwijl de intentie juist was om stilletjes in het donker het toilet te bezoeken.

Woensdagochtend ging Ben, min of meer het aanspreekpunt van de groep, in alle vroegte naar het vliegveld in Salzburg om ene Hans op te halen, die zich ook nog drie dagen bij de groep aansloot. Om half tien ontmoette het zevental elkaar op de witte flanken van Alpenland om daar afgewisseld in fraaie dan weer wat hobbelig stijl het dal in te glijden.

Een prachtweek met veel sportiviteit en vooral ook plezier zoals dat meestal in een groep gelijkgestemden ontstaat maar zich wat moeilijk laat vertalen in een verhaal.

Wat clichématig kunnen we zeggen: "Dat nemen ze ons niet meer af!"